

2-ik szám.

Január 8-án 1870.

Megjelenik minden szombatnapon másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.–decz. 6 frt., 6 hóra 3 frt., és 3 hóra 1 frt 50 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.

Kiadó-hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.
Hirdetések díja: 1 hasábos petitsor 7. kr.

XXI. kötet.

A triumviratus.

Pályadráma.

OCTAVIANUS) Szinigazgató
ANTONIUS)
LEPIDUS) Triumvirek
SIGILLO-SILVANUS,
DIES MARTIS LOCI,
DIMIDIUS FORIS,
LEO MYTHOLOGUS,
JULIUS PAULUS,
INSULANUS,
FRANCISCUS BALCONUS,
TYMPANOBSA,
LAPIS CLAVUS,

Quiritesek.

OCTAVIANUS. Cives! a nagy Caesar meghalt, s meggyászolátok:

Előbb albummal, nigrummal utóbb. —
A patres patriae határozatából
„Paulus Purus“ főproconsul ur
Kikülde minket, hogy a forumon
Kikérdeznők a mimusok hadát,
Hogy s mint vannak Thalia templomában?
Élnek e még? (hisz ők halhatlanok.)

DIES MARTIS LOCI. Inkább azt mondjuk, hogy élhetnek,

Ily gázsiból mert élni nem lehet
LEPIDUS. Tehát tessék megmondani, mi baj?
ANTONIUS. Tudom én jól, hogy mi az ő bajuk?

Ő náluk is van — közös iskola.

FRANCISCUS BALCONUS. Igaz uram, ez a legfőbb bajunk.

A dráma s opera egy házba nem fér;
Pedig az opera a fő; megmondta ezt
Már Cicero; ugy hiszem ismerétek
A könyvet, melyre kívül írva van:
„Ciceronis opera omnia.“

A histriók s tragoedusokkal
Mi semmiképen meg nem férhetünk!
Azért nekünk külön theatrumot!
Minden operaénekesnek
Kell miniszteri fizetés,
S muszkavezető-pensió, —
Képviselei szavazat, —

Udvartanácsos titulus, —
Szent István-rend középi kereszt, —
Igaz királyi garderob, —
Tökéletes immunitás, —

Koszoru és taps, quantum satis,
S mig fiatal, a „habeas corpus“ acta:
Igy valahogy csak megleszünk.

LEPIDUS. De mit csinálunk jó quirites,
Ha még így sem kapunk egy tenoristát?

FR. BALCONUS. Segitünk könnyen. Romában szokás,
Ha nincs tenor, a bassistán segítünk;

Castratus lesz, s mingyárt tenor a hangja,

LAPIS CLAVUS. De ucssegéljen, arra rá nem állok!
DIMIDIUS FORIS.

Előbb a drámán kell segíteni;
Alant állunk, de hát, hogy is ne állnánk?
Egy bécsi színész hét „talentumot“ kap —
S nekünk csak egy van. Tudjuk; egy talentum
Hatvan „miná-“ból áll a „Curs“ szerint
„Mina“ pedig „arcjáték“; annyi áll.
Világos hát, hogy hét talentumért
Hétszerte több minával játszhatunk.
Adjon az ország több talentumot!

SIGILLO-SILVANUS. Nem ott a baj. De rosszul fizetik

A drámairót, itt a legnagyobb baj.
Ha az ember krumplit, babot eszik
Hogy jöjjön attól egy jó gondolatja?
Shakespeare fáczánnyal élt s madéirával;
Nekünk alig telik steinbruchira.

A drámákat kell jobban megfizetni.
Babér? Az is jó. De csak pecsenyével.
Eddig reményei biztatott a nemzet;
De már többet nem koutóznak neki:
Fizessen! Addig nem mérünk poézist!

TYMPANOBSA. No servus akkor, ha jobban fizetnek!

Igy sem tudott a drámám színre jutni
Egy évben egyszer, hát még hogy ha több,
Leend a tantiém; egyszer se adják!

OCTAVIANUS. Én úgy látom, hogy másutt a hiba.

A mimusokban van a kifogás.
Az egyik vén, a másik fiatal;
A melyik tudna valamit: öreg;
S a melyik ifju, az meg mit se tud.
Mi ördög a conservatórium,
Hogy az csupa pygmaeokat nevel?

JULIUS PAULUS: Kérem, nőnének ők, de restelik,
S csupán irántami nagy tiszteletből,
Hogy meg ne sértsék az aestheticát,
Nem akarnak nálam nagyobbra nőni.

LEO MITHOLOGUS. No én pedig eléggé oktatom
A lyánkákat a mythológiára;
Nincs Jupiternek olyan cásusa,
Mit meg ne magyaráztam volna nékik.

LEPIDUS. Jaj, csak kérlek nemes patricius,
A Danaéről ne szólnál előttük;
Azt Jupiter Casinus bánja meg.

OCTAVIANUS. Tehát végzünk, hogy két színház legyen,
Sok pénz legyen; és minden jól legyen.

INSULANUS. Egyik színház a svábhegyen legyen,
S mindeki mellé egy inas legyen,
A ki helyettünk szerepet tanul;
Sugó kettő legyen. — Vers ne legyen.

LEPIDUS. Hjú, de hol vesszük ehhez azt a sok
pénzt?

OCTAVIANUS. Az Plutó Melchior dolga, nem a miénk.
DIES MARTIS LOCI.

Meg mondom én, a pénzt honnan vegyük?
Teremte Neptun tóban sok halat:
Kicsiny halat, aztán nagyobb halat;
Kicsiny halat a nagy hal elnyeli,
S lesz még nagyobb; kész példa ez nekünk.
Van itt sok apró cseprő ifju tag;
Meg eszszük őket és leszünk nagyobbak.

OCTAVIAUNS. Mehercule! Ez olcsó egy megoldás!
Van itt valami tiz ifjabb halandó,
S még egy néhány öreg darab; kiket
Megáldozunk bátran az isteneknek.

ANTONIUS. No, én futok, a vért nem nézhetem,
Hisz ebből rettentőbb spektákulum lesz
Aquincumi kofaribilliónál!
Megyek; — bocsásatok provinciába,
Jó Egyiptomba vissza, a holott
A kopta gyermekeknek most tanítják
Ápis tehén infallibilitását,
S ott olvasom Virgil Bukolikáit.

OCTAVIANUS. Ne menj triumvir. Hárman hadd le-
gyünk

S ha jön majd sirvariva egyikünkhöz
A muzsától megárvult exművész,
Külön külön így szólhatunk neki:
„Barátom — vagy barátném; — én magam
Pártoltalak körömszakadtaig;
De a másik kettő leszavazott.
Igy védve hátunk s mentve elejünk.

(Aképen történik, minden bengáliai kivilágítás nélkül.)

Miss Kelly, amerikai kisaszony, kinek tüköletes két feje van, mind kettő szép és más kifejezéssel bír; egyik feje szőke, másik barna. Tud mind a két fejével egyszerre két féle tárgyról beszélni, két külön emberrel társalogni, maga magával disputálni, egyik fejével jó kedvű, másikkal szomorú lenni, egyik fejével aludni, másikkal ébren lenni, koketirozni, és ájtatoskodni; — legközelebb utazni Európába, magát pénzért mutogatni. (New York Weeklt Times dec. 2-iki száma.)

Íde pedig ugyan jó helyre jön, mert mi röghön mutatunk neki ingyen egy hozzá való két fejű férfit, azt elveheti s vissza mehet vele Amerikába. (Buda Pest Weekly „U45634” jan. 8. sz.)

Az elcserélt beszéd.

Körutat tett a megyéjében a püspök, s véletlenül ugyanaz napra esett az ujon kinevezett főispán megérkezése. Mind a kettőt deputatio várta a megye határán a vendéglőben. Mind a két deputatiónak egy egy plebánus volt a szövivője, mint leggyakorlottabb szónok. Mind a két szónok írásból volt felolvasandó az üdvözlő beszédet s az írott dictiót a palástja zsebébe dugta. A vendéglőben pedig megéhezvén, leülének falatozni s az alatt mind a két szónok felakasztotta a palástját a fogásra. Egyszerre durrognak

a mozsarak; jön a főispán; siet mindenki felső öltönyéhez, a nagy sietségben a két pap elcsereéli a palástját. A főispán megérkezik, a deputatio utját állja, a beneventáló szónok előhuzza hátulról az írott dictiót, s akkor hül el, mikor meglátja, hogy az nem az ő írása. No talán ez is jó lesz; a czim egyez, mind a kettő főméltóságu ur. Történt pedig az a fátum, hogy a főispán ur kocsija az uton feldült. Ő nagyméltósága orcáját belecsapta valamibe, az feldagadt, s a szeme alatt nagy kék folt diszlekedett; minél

fogva igen jól illett megjelenéséhez ez a bevezető phrasis: „Te, ki derült arcczal lépsz közénk!” Hanem azután annál jobb volt a folytatás: „Ime előtted látod a te nyájadat, melynek hü őriző pásztora lettél.” S aztán ebből a tónusból folyt az egész végig; az tisztelendő ur a vármegye rendeit folyvást mint juhok nyáját mutogatta be, s a főispánt, mint az egyház oszlopát magasztalta fel; az pedig kálvinista volt. — Mind ez a küldöttségeket igen derült hangulatba helyezé; — csak az a másik pap emle-

gette a kruczinális szedtevedtétet haragjában, hogy hát már most ő aztán mit mondjon el a püspöknek?

Egy főispán ki nagyot hall és nagyon hadar.

„Mit mond a Karok és Rendek? nem hallja az Ispán; Őt meg a gyűlés nem érti: — a béke örök!”

Nevelő ezer bajban.

— Zichy Antal. Segítsé, most mingyárt kihuz a pa pság, és a Szilágység a székből.

— Zichy Antal. No hála Istennek. Thalia papnői meg a másik oldalra czibálnak s így helyre van állítva az aequilibrium.

M I N T Á K

a melyek szerint szerkeszthetik ezentul (t. i. Szász Béla satyrája óta) azon szépirodalmi munkákat, a melyeket az ember a Kisfaludy-társaságnak szán.

Tanköltemény.

(Pályamű az ezidénre kitűzött 20 arany díjra.)

Ha verset irsz, lassan járj a testtel
És ne csak — mint mondják — hányd el
vesd el.

Arra vigyázz, hogy rigmusa, lába
Ne ütközzék a prozodiába.
Sokat gondolj legkivált a rimmel
A nővel ép úgy, mint a himmel
Syntaxisra de is legyen gondod,
Mondd okosan, ha gondolsz bolondot.
Sőt gondolat akár van, akár nem!
Példa rá a jelen való cármen.

Novella.

Hedvig kaczer volt, Arnold meg ostoba.

Természetes tehát, hogy össze kellett kerülniök.

Csakkogy az nem ment ám olyan könnyen, mert Arnold nem merte magát bemutatni Hedvignél, nem lévén a csizmája kisubiczkolva soha. Már t. i. az Arnold csizmája, mert Hedvig evelasztin cipőt viselt, azt pedig nem szokás suvixolni.

Oly alkalmat kellett tehát keresni a megismerkedésre, a hol a csizmára semmi szükség nincs.

Arnoldnak egy nagy ideája támadt. S másnap következő hirdetés volt olvasható a „Reform“ negyedik columnáján:

Hedvig, imádott angyal, téged egy miniszteri segéd-fogalmazó imádva imád. Fizetése 600 frt és 150 frt kvártélypénz. Harminecznégy éves, nyakra före szöke, nem szivarozik. Akarod-e viszont imádni?
Iry x. y. alatt poste rsetante.

Hedvig mosolygott, midőn e nyílt szerelmi váilomást olvasá.

— Ich kenne meinen Pappenheimer — suttogá s rögtön kész lett a válaszszal.

A fotografiák kiesereltettek s kevéssel azután

a szivek is. Még kevesebbel azután a gyűrűk is. Arany volt mind a kettő, az egyik No. 2. a másik No. 3.

Elevenen még ekkoráig egyik sem látta a másikat csak meszszirol. És ez szerencse volt, mert különben kiderült volna, hogy az egyiknek soha sincs kisubiczkolva a czizmája, a másik pedig Thurnovszkynál vásárolta azt a szerszámot, a mivel rágni szokás.

Végre megérkezett a nagy nap, a mikor meg kelle ismerkedniök. A staffurung már készen volt, ki is hirdették őket. Akkor azután elérkezett az esküvő napja is.

Hedvig Ilkát kérte fel nyoszolyó leánynak, a ki mellesleg legyen mondva, gyönyörű kis teremtés volt. Arnold részéről Béla volt a vőfély, harmadéves jurista a javából.

Az esküvő napján már mind együtt voltak a vendégek a templomban, várták az új párt. Elmult egy óra, két óra: az új pár nem jött.

Végre megérkezik Béla s jelenti, hogy Arnold megijedt a menyasszonyától s elment Mexikóba önkényesnek.

Csak hamar megérkezik Ilka is azzal a hiral, hogy Hedvig megijedt a vőlegényétől s felcsapott kármelita apáczának.

Mit volt mit tenni? Hogy a vendégek hiába ne fáradtak legyen, de hogy a sok csirke, kalács se veszszen hiába: Béla oda állt Illkával az oltár elé s utólagos jóváhagyás reményében megesküdték.

Ilyen az élet!

N é p d a l.

Szoaré van a szalonban
Lejtnek a kotillióban
Lejtnek lejtnek lengedeznek
Csipke mezek
Dombor mellet csak alig fedeznek.
Csak én vagyok olyan árva
Nekem minden kőbel zárva.
Készits koporsót asztalos:
Szoaréba
Én nem vagyok hivatalos.

Regény.

I. kötet.

Hős Akolszeghy Bendeguz megunta az életet. Megunta s elhatározta, hogy véget vet annak. Véget vet annak, lassan ölő méreggel. Ennél fogva megházasodott.

Ha ez a regény vigjáték volna, akkor most, miután már a házassághoz értem, mindjárt befejezném. Azonban e regény: regény. Ennélfogva nem fejezhetem be s tovább kell követnem az események folyamát.

Egyébiránt tudom, hogy kedves olvasóim nem kívánnak egy helyen sokáig időzni: azért most elvezetem a képzelet szárnyain más felé.

II. kötet.

Szép holdvilágos nyári éj volna, hanem szerencsétlenségre beborult az ég s olyan darabokban esik a hó, mint az öklöm. Az pedig koztyü-mérték szerint 10-ik numerus.

Farkasok nem üvöltének a vidéken, mert épen tegnap tartott rájuk hajtóvadászatot a viczispán. Löni ugyan nem löttek semmit, hanem hiszen nem is azért volt hajtó-vadászat, hogy löjjenek, hanem, hogy el hajtsák a farkasokat.

Azután még nem is nagyon szükséges a farkasoktól félnünk, mert, tán felesleges is mondanom, hogy Pesten vagyunk. Tudniillik azok, a kik nem vagyunk másutt.

Bál lesz, még pedig álarczos. Pesten minden bál álarczos, mert itt minden ember extra arcot pingál az arczára.

A redout felül tündéri fényben, alul térdig éró sárban uszik. A vendégek ringó kocsikon érkeznek, ha nincs gondolájok. Az pedig nincs. A fényárban fürdő lépcsőház lépcsőzete veres szőnyegzettel van bevonatolva, melyen veres öltözetű inasok állomásoznak, a nagy dézsákban ide hordott kaktusz, leander és folyóka-lombok közt. Valóságos görög istenek, vörös liberiában, olajfa berekben.

A kontignációs táncsteremben már javában muzsikálnak. A réztányér lágyan elegyül a baszbumbardó szelid hanghullámzatába, csendesen öelve magába a nagy dob gyöngéd bájakkordjait — csimmarapumm!

Gyögyörü angyalok lejtének taktusra olyan ruhában, mely fölül rövidebb, alul hosszabb, mint kellene. Lecsuszván. Szárnyaikat kezükben tartják, legezvén magukat velük, ha netalántán melegük van.

Akolszeghy Bendeguz egy szögletből mogorván néz maga elé baziliskus szemekkel, melyeket egy baziliskustól kölesön kért, illendő kamat mellett.

Egy angyal ellebben előtte.

— Ez ő! — kiált fel Bendeguz dühösen.

Tudniillik a felesége, a ki az esküvő után két hétre megszökött egy borbélylegénnyel, magával vivén az ezüst eszczájgot is.

III. kötet.

Hoszszu, kinteljes évek folytak le azóta. A fájdalom nem öl. A fájdalom táplál. A fájdalom az erő. Az erő az élet. És az élet: az a kin. Kin és fájdalom, az mindegy.

Bus vadonban mily élvezet lehet élni annak, a kinek az élet teher. Egyedül élni, a ki az emberekkel meghasonlott! Zöld csermely tövében, csergő bokor mellett! Disputálni az ostoba nefelejtscsel: azért is elfeledlek! Hallgatni a rigót, a melyik valamely verklis gyerek kalitkájából szökött meg s egyre fújja a betanult melódiát: „Alusznak minden állatok.“ S éppen ott hagyja el mindig, a hol nem kellene.

Bendeguz nem részesült e boldogságban. Ő végre megtalálta elszökött feleségét, a ki kamatra volt az alatt. Viszszahozta két apró csemetéjével együtt, a kik nagy előszeretettel tanusítottak a szappanhab iránt. A szappanbuborék az élet jelképe.

IV. kötet.

Hős Bendeguz mindennap elolvasta a „Budapesti Közlönyt.“ Mivelhogy már nem volt birtoka. Bendeguz várt. Felesége varrt.

Mindennap éledt, minden este kihalt szívében a remény.

S mi történt aztán? Hja azt csak a jó Isten tudja megmondani, az ember nem lévén mindenütt jelenvaló.

Alkalmasint meghaltak. Vagy ha nem: akkor előbb vagy utóbb, de bizonyosan meghalnak valamikor.

Az élet vége a halál. A jó regény pedig nem terjeszkedhetik túl az életen. Ergo finis.

Dithyramb.

Nem elég magos az ég nekem
Bele veri szárnyát énekem,
Nem elég nagy nékem a világ
Kirugja a lelkem oldalát.
Paradicsom nékem a pokol:
Aanyi bennem most az — alkohol.

Tragédia.

„A német muzsa.“

Számos felvonásban.

Jelige: Sic transit gloria — Gundy.

Személyek nincsenek, mert nem akarunk személyeskedni.

Történt a jövő évben, a német színház helyén.

(Az elejét, közepét és végét elhagyjuk, mert az már egynehányszor meg is bukott.)

Epilog.

Die schéne Heléne (a pesti német színház romjain, lanttal kezében, eleinte mind Sapphó, később mint Lola Montez.)

Láttam ledülni Trója erős falát,
Félisten Hektor kardja kihullatát,
Az ős templomnak romba dültét,
Ősz Priamosz seregének vesztit.

Hja de akkor volt nekem két férjem,
S ha egyikőtől puczra bankót kértem
S az azt mondta: „bankrót vagyok, kérem“:
Kaptam magam s a másikhoz tértem.
De hát quid nunc? fölmondták a szállást,
Hát én már most kinél kapok hálást?
... Isten verte rosz tragédiája!
Mást bevégez hőse hős halála
S a közönség sir, kesereg, jajgat,
Elaléló liljom arczán
Perg alá a harmat.
Itt pedig a dolgot azzal kezdik,
Hogy az embert szépen kirekesztik,
Orra előtt becsapják az ajtót,
Ház öszszedül, nincs, nem is van, csak volt.

Comédia.

Török János

Számos levonásban.

Jelige: 1792-től Rómáig il n'ya q'un pas, — de az azután becsül letes.

Lásd az egész darabot a szentek és egyházi atyák életrajzaiban, melyet a Szent-István társulat fog kiadni száz év múlva.

Satyra.

No ezt nem közölhetünk, mert a „Pesti Napló“ elkapta előlünk.

Epigramm.

Csak ha harap, csip, szur, csak akkor jó az epigramm.
Ráspoly öcsémének sem sava, sem hegye nincs.
Istentől a mi jön csak Isten az orvosa annak:
Merkur gyógyit ott, Vénus a hol sebet ejt.

Ballada.

„Bizony, édes lovam, Rozinante,
Te se vagy már in statu quo ante,
Mást pedig már alig küld Levante.
Ballagjunk hát piáno, andante,
És tegyünk ugy, a mint teve Dante:
Nem lévén hug, ha jó volt a tante,
És így annak szólott a cantante.“

Igy szólt a hős lovag, és felült a lóra
S első kakas-szóra, nem is virradóra,
Elérkezett oda a hol lakott Lóra,
A ki éppen mostan álmodozott róla.
... Vette itt a dolgot lovag lantolóra:

„Lóra, barna angyal, szivem szép szerelme,
Ha volna, megálna agyamban az elmè.
Mit csinál az öreg? tán alszik ő kelme?
Oh bárcsak addig fel ne kelne:
Mig kedvem benned telne!“

Meghallja az éneket esti lebel,
— Mely épen esetleg itt szerepel —
S szárnyára vevén, vele el lebeg, el,
Arra, a merre a drága kebel
Lehel.

Felébred a szüz,
Szemében a tűz
Játékokat üz.

... A sziv dobog
Ők boldogok
— Régi dolog!

* * *

Az orkán, jaj, be fú!
Meg érkezik a bú,
A sir- kereszt tanú,
S Rozinante, a lú:
Hogy nincs már randevú.

Elégia.

Mert engem egy szörnyű bánat ver le:
Azért vagyok turbékoló gerle.
Mert szívemben a bánatot hordom:
Szomoru füz az én kedvencz bokrom
Mert busulok az ember látáson:
Temetőnél vettem fel szállásom.
Életemnek, jól tudom én, végre
Meglássátok, halál lesz a vége.

Néprege. *)

(Egy Kiss nevű ember Torda mellett egy szikla üregbe ereszkedett kincset keresni. De bele szorult s ott veszett.)

Torda felett egy hegy repedett meg. Ez bizonyos
jegy.

Tégedet e nevezet kincs palotára vezet.
Ostoba bátorság! harminczhét ölnyi magosság!
Nagy dolog eddig elé elverekedni belé.
Sziklaüreg mélyen vagyott, oda búva ke-
vélyen,

Hogy nem félti fogát: Kiss lebocsátja magát.
Tétova fordulván s az üreg derekára szo-
rulván.

Hét napokig nyomorog, sir szeme, könnye
csorog.

Szomjuhozás, éhség megölés, óh kínos egészség! *)
Melynek alatta halál rést az ölésre talál.

Műfordítás. *)

(Beatus ille stb.)

Boldog az oly ember, kinek a föld gondja
fejében

Nem sokasítja baját, van tüze, háza, saját.
Nem hozat ő fonttal boltból laskát darabonttal,
A makaróni levét unja, nem érti nevét.

Lencse, paszuly borsó és egyteli czinkota-korsó
Hizik attól araszt egy haza beli paraszt.

*) E két verset Gyöngyösi János uramtól loptam.

Junius Brutus.

*) T. i. az oly betegség kincs a mikor az ember tudna
enni, de nincs mit.

Tallérossy Zebulon denuntiál.

Tekintedezs politzaj! Denuncialok nipmeg-
szamlalo bizotmányt. Kihagyta nevezetes ilő
szemileket lajstrombul. Ezek következök: Kákay
Aranyos, Náday Ezüstös, Csicsery Bors, Spitzig
Iezig. Kik pedig valozsagos ilő, is husevő sze-
milek. Nemesak. Hanem megforditot adofizetők
izs. A menyiben nekik fizeti kormány adot;
nemük kormánynak. E nem igasag. Ezeket
csak azirt sikasztota bizotsag nipszamlalasbul,
hogy katonaskodás alul kiszabadithasonüket.
A fentebb előszamlalt szemilekben valosagosz
fogyatkozasa van orszagnak. Hat csak be kel
üket is aszentalnyi.

Eötvös uram!

„Eötvös uram, Eötvös uram!“
„Mi bajod van édes fiam?“
„Anathema hull itt hátul.“
„Ne bánd, csak a szent atyátul.“

„Eötvös uram, Eötvös uram,
El ne égjen itt az utban.“
„Meg botlottam a máglyába,
Kerekét oldj, és csak hátra.“

Hátrál a kor, megáll Eötvös,
Örömében lelke röpdös.
„Eötvös uram, Eötvös uram!“
„Mindig hátra, edes fiam.“

Josephus Sincerus.

Gyöngyszemek.

Lónyai Menyhért figyelmezteti a balokat, hogyha
tavaly nem hittek a hat millió plus-ban: következ-
tesség szempontjából az idei nyolcz millió deficitben
se higyjenek.

Rimanoceros kijelenté, hogyha beszélni nem
eziüst, hanem sonka volna, akkor az országgyűlésen
ő is többször feltátná a száját.

A „hét bátor férfiú“ azon axiomát fedezte fel,
hogy a nyul korántsem oly félénk jószág, mint a
milyennek tartják.

A „Magyar Állam,” mig Vogt Károly Pesten volt, folyvást attól tartott, hogy még valami pogányhitű embernek eszébe jut a nagy tudós tiszteletére — ökröket süttetni.

Jászberényben — írja egy komoly lap — olyan nagy sár van, hogy a pesti hozzá képest csak bivalybortnyu.

A d o m á k.

Egy szóval ismét gazdagabb lett a magyar. A ki nem hiszi, sétáljon el az egyetem-térről az egyetem-utczába, s ekkor jobbra, vagy pedig a barátok-teréről, s ekkor balra — megfogja látni a következő tiz betűből álló ujdонатuj ékes magyar feliratot: **ÓDONDÁSZAT.** (Értsd: régi könyv-kereskedés.)

Az ujdondászat tehát már most per analogiam nem lehet más, mint: új könyvkereskedés.

Beállit a számláló ügynök x. házba, — annak egyik lakosztályába s a következőleg köszön: — Nagysád én népszámlási ügynök vagyok, bátorodom e gyűjtő-ívet itt által adni.

— Köszönöm, — nem praenumerálok rá — sietett felelni az urhölgy.

(A tisztos delnő a népszámlálási gyűjtő-ívet a Népszámláló előfizetési gyűjtő ívének gondolta.)

Egy csapat tüzoltó megy egyenruhájában az országház-utcán.

Megy két paraszt is, s egyikök imigy ad kifejezést bámulatának.

— Ejno bámuram, ilyen katonát se láttam ám még.

Egy kisaszszony szerelmes volt, (ez nem csoda) és sürün levelezett szíve választottjával (ez is közönséges dolog).

Történt — most jön a mi már nem közönséges, — történt mondom, hogy a kisaszszony beteg lesz, levelei elmaradnak, de felüdülnem sokára s igy ir imádottjának:

Kedves egyetlenem! Megbocsáss, hogy nem tudósítottalak, de egész mostanáig hagymalázban (értsd: hagymázban) feküdtem stb. stb.

Egy jeles tudósunk, általánosan nagyrabecsült ember, egyszer utazáson volt. Fuvarosa azon eredeti typosok közzül került, melyikkel még most is gyakran találkozhatni Nagy-Magyarországon.

Utazás közben egyszer megállanak egy állás mellett itatni, s tudósunk odaád a kocsisnak egypár garast, hogy adasson magának a koresmában egy iteze bort.

A kocsis, mint tisztességtudó ember, nem itta meg a bort, hanem elébb megkínálta vele urát.

— Köszönöm, atyafi — válaszolt ez — nem iszom.

— Nem iszik? — álmélkodék a jámbor ember — már hogyné innék, innya csak kell! Vagy van valami baja az urnak?

— Nincs nekem semmi, jó ember, de nem veszi be a természetem.

— Hát soha sem iszik?

— Nem én soha.

A kocsis végig mérte emberét, de nem szólt egy szót sem, csak a fejét csaválta, gyanusan visszaviszsa tekintgetve az első ülésből, arra a furcsa emberre, a ki soha sem iszik bort.

Már jó darabig mentek, mikor a kocsis előhuzza a hólyagzacskót s pipára tölt. Azután visszafordul:

— No hát gvujeson rá az ur ebből a dohányból, nincs ám ez megfiyánczolva.

— Köszönöm nem gyujtok rá, nem szoktam dohányozni.

De mar ezt nem tűrhette az atyafi, hanem haragos ránczolba szedve szemöldökét, vissza felel félvállól:

— Se nem iszik, se nem dohányzik? Ugyan, hogy tudott felnövekedni ilyen barom módra?

Egy földes ur többeket szándékozott meghívni ebédre; ezek közt volt a szomszéd faluban lakó földesur is, a kit Pap Endrének hívtak.

Meg bizta a cigányt, hogy mint gyalog pósta menjen el a szomszédfaluba ezért. Az el is ment, be is állított, csakhogy a nevet a napernyővel tévesztette össze, s ilyenképen fejezte ki magát:

— Ugyan kirem, uráságod legyen azs a Parupli ur?

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Egyiptomból azt írják a „Honnak,“ hogy ott egészen kiveszett a mamelukok faja. (Hát azután igaz volna ez?) Dehogy igaz! csak átköltözött az országházba.

— — Három képviselő együtt kolábriakozott egy vendéglőben Sylveszter estéjén, az új évet ébren bevárandók; pontban tizenkét órakor rájuk nyitják az ajtót s be lép két fogd meg papirossal tintával. — „Mi tetszik?“ — „Népszámlálás.“ — „Hát majd holnap oda haza a szállásunkon.“ — „Nem lehet, ez az óra van elrendelve arra a célra, hogy egész városban összejöjjenek — a csavargók!“

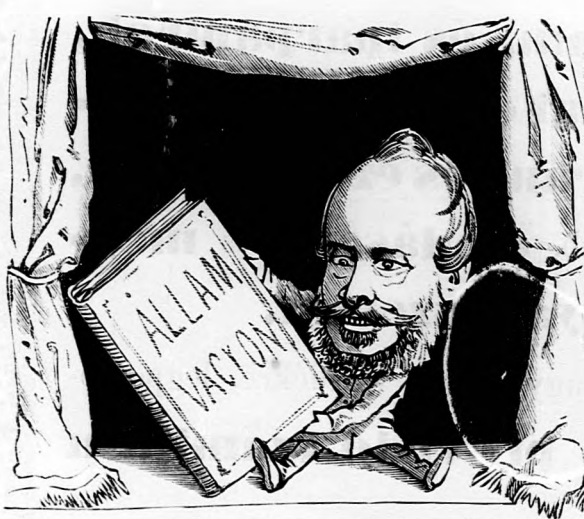
— — A kultuszminiszter éppen a napokban nevezte ki valsmi jámbor embert a szent Gábel angyalhoz címzett apátságához, díjtalanul. (Hisz a szent Gábel arkkangyalhoz címzett klostrom csak a menyországba lehet. Hogy jut el oda?) Hát majd felül a szent Mihály lovára.

— — Ninini! mit látok! Most meg már magyar nevű emberek is kezdenek szerepelni az új francia miniszteriumban: az egyik Daru a másik — Buffet.

— — Egy lap azt reményli előfizetési fölhívásában, hogy ő egy magyar család tüzhelyéről sem fog hiányozni. Tán tudja, hogy ő vele gerjesztenek tüzet a kemenczében.

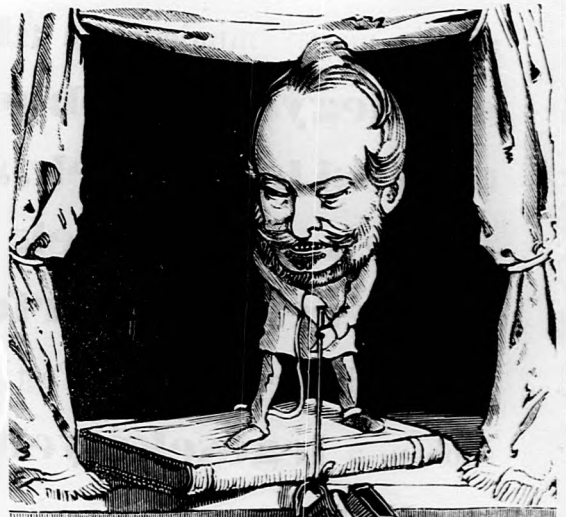
Folytatás a melléklapon.

Paprika Jancsi szinpada.

Uraim és Dámáim! Tessék ezt a nagy Könyvet nézni. Ez mind avval van tele, hogy milyen sok vagyont szereztem én önöknek.

Publikum. Vivát!

No má most, a kik vivátoztak, fizessék meg a jó előadás árárt.

Publikum. I-zkiri!

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAIMÓR.

Lakása: Stáció-utca 80. szám alatt.

Pest, 1870.

Nyomt. az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja:

JANKÓ.

Metszi:

POLLÁK.

A franco magyar bank váltó-üzlete

feldunator Nákó-ház, a lánchiddal szemben
megnyittatott 1870 január 1-én,
ajánlja magát mindennemű **állam, és iparpapírok,**
sorsjegyek, elsőbbségi és földtehermen-
tesítési kötvények, arany és ezüstpénzek,
idegen pénzjegyek stb, **eladására és meg-**
vételére, a napi árfolyam szerint.

Tőzsdei rendeletek a Pesti vagy idegen tőzsdékre, legponto-
sabban, a **legcsekélyebb provisió számítása**
mellett fogantatosittatnak.

Egyuttal bátorodik a t. cz. közönségnek tudomásul adni, hogy
sorsjegyeket, részletfizetés mellett elád, s társaságokat a legked-
veltebb osztrák sorsjegyekre rendez.

Igervények mindennemű sorsjegyekre minden huzásra
kaphatók.